

něho páni Krínečtí, Slavatové, Vartemberkové a Jan z Žerotína, svými moravskými statky zároveň přední bratrský člen obce stavovské na Moravě, kde více pobýval. Z bratrských rytířů se sněmu činně účastnil Ctibor Sluzský, Albrecht Kamejcký a jiní.

Katolická strana napjala všechny síly, aby jednání zmařila. Nešlo tak o katolickou šlechtu, mezi níž byli mužové, kteří chápali potřebu dobré vůle mezi stavy bez rozdílu vyznání. Ale byli tu papežský nuncius, španělský vyslanec, kteří přijeli do Prahy s císařem nebo již dříve než on, aby spolu s arcibiskupem stáli na stráž a vybízeli k neústupnosti pány podjednou i císaře. Přitom počítali s nejednotností podobojích, od nichž by rádi vzdělili Bratry.

Mezi stavy bratrskými a novoutrakvistickými bylo vskutku ještě dosti nedůvěry, kterou zejména sdílel B. Kálef. Jsa věren linii Blahoslavově, byl by nejraději, aby jednání prošlo bez výsledku a aby se Bratřím zdařilo přece jen ve vhodné chvíli naklonit císaře k příznivému vyjádření vůči Jednotě. Jednání pánů sledoval skrze kněze B. Jindřicha Švarce, jehož zápisy o průběhu sněmu jsou jedním z pramenů jeho dějin. Zprvu se znovu pomyslelo na konfesi Augsburskou. Tu Bratři počítali s možností, že by svou konfesi podali zároveň, takže by se obě strany dohodly o společném podání dvou konfesí císaři. Brzy však usnuli stavové podobojí, že bude na sněmu sepsáno nové vyznání pode jménem České konfese, s užitím starších českých vyjádření víry počnouc Čtyřmi pražskými články, aby byla doložena přímá souvislost novoutrakvistů s husitstvím jakožto domácím náboženstvím. Také bylo usneseno vypracovat zvláštní církevní řád [zřízení církve]. Bratři byli zváni ke spolupráci. Tu bylo nebezpečí, že budou nuceni opustit svůj řád a svou konfesi, kterou přece teprve předloni vydali v latinském textu. Senior Kálef trval na tom, aby si Bratři při společném postupu s evangelíky zachovali své vyznání a své církevní zřízení a aby se jednání o textu nové konfese nezúčastnili. Sněm již zvolil ze svých členů konfesní komisi. V bratrské tradici však platila zásada, že ve věcech učení nerozhodují světští páni, nýbrž kněží. Platila, i když od vydání konfese z r. 1561 byla podstatně rozšířena funkce bratr-

ské vrchnosti. Kdežto v dřívějších projevech Bratří ukládali pánům jen péči o poddané ve světských věcech, určuje jim Červenková redakce Bratrského vyznání nové úkoly. Tu již je vrchnostem uloženo nepoddávat moc, od Beránka jakožto Pána pánů svěřenou, Antikristu, za jméno Kristovo se nestydět, pravdu evangelia onou svěřenou mocí ozdobovat, dveře, kdež mohou, pravdě otvírat, Kristovy sluhy i lid Kristův obhajovat, modlářství a ukrutnosti Antikristově nepovolovat. To všechno však neznamenal přisvědčení zásadě, že světské vrchnosti sluší právo reformace církve v dogmatických věcech.

Co nejužší *společenství* Bratří s podobojími bylo však nanejvýš žádoucí v zájmu obou církví. Jejich nesjednocenost byla by katolíkům jen vítána. Císař sám ostatně hrál dovedně svou hru, aby uspokojil evangelíky i Bratry sliby své přízně, katolíkům pak aby za jejich zády zaručil, že nepřipustí ve skutečnosti nic, co by ohrozilo zájmy církve římské. Aby rozvojl Bratry a podobojí, využil přátelství svého lékaře Dr Cratona s nimi a hleděl ho učinit bezděkým nástrojem své lsti: dával po něm pojednou najevo zájem o konfesi Jednoty. Jeho vzkazy měly přimět bratrské pány, aby mu ji nyní podali, což by bylo důkazem, že se od novoutrakvistů dělí. O čtyři léta dříve vybízel Dr Crato Bratry k postupu opačnému. Nechybělo mnoho a nástraha by se byla podařila, protože B. Kálef neprohlédl hru, která zdánlivě slibovala splnění jeho přání, páni pak měli k jeho slovu i důvěru i úctu. Ale když stavové podobojí Bratřím nadále osvědčovali přátelství a spojenectví, vyslovil se pro odklad tohoto kroku, k němuž pak nedošlo přes další intriky vůbec. Podařilo se udržet spojenectví a usneseno, že Bratrská konfese bude vzata v úvahu při sestavování nové konfese. Do konfesní komise byl z Bratří zvolen pan Albrecht Kamejcký a nemohl se funkce zbavit, ač se B. Kálef hrozil, jak bude probíhat jednání světských pánů o věcech víry a co si mezi tolika jinými ubohý pan Albrecht počne. Komise ovšem přibrala za výkonné členy několik profesorů pražské university, z nichž se na prvním místě uplatnil Dr Pavel Přáza-Pressius, melanchthonovec.

Boleslavský senior měl opravdu se svého stanoviska dosti